

— Петре, Петре, каза това видѣнк, ты си ся ввѣр'валъ комису, але той ще погуби и тебе и дѣца-та ти и царство-то ти. Азъ съмъ дошолъ да ти напомнѣ това. Петъръ искрѣщѣ отъ страхъ.

Видѣнк-то ся скры. На павѣ ли бѣ това или на снѣ, но Петъръ не замижи вече очи до зорѣ. Сутромъ той станѣ отъ снѣ умысленъ, и не веселъ. Той бѣ отхраненъ съ суквѣрик, вѣр'ваше въ прѣдвѣщанѣ. Видѣнк-то и думытѣ на тейка му смѣтихѣ му душѣ-тѣ. Комисъ изведнажъ станѣ въ очи-тѣ му страшенъ, и той помыслише, какъ да го натири отъ себе-си.

— Петъръ никогы не обѣкнѣ комиса, але го почиташе като учителя, и мыслише че му ѣ той вѣренъ и отъ сръдце покоренъ; освѣнъ това, той бѣше навѣкнѣлъ да слуша неговытѣ сѣвѣты. Комисъ му бѣше станѣлъ дѣсна рѣка, кож-то, бѣше го страхъ, да откѣсне отъ рамо-то си.

Кога комисъ влѣзе, Петъръ истрѣпнѣ на мѣсто-то си.

— Ты нѣщо не си добрѣ, царю, каза му той.

— Замыслилъ съмъ ся азъ за дѣца-та, тѣ